

OLAV WILLADSEN
ADVOKAT møderet for Højesteret

Retsudvalget
L 100 - Bilag 5
Offentligt

Tunnelvej 7
2600 Glostrup
Danmark
Telefon: 43 63 26 54
International: + 45 43 63 26 54
Bedst mellem 13 og 15
Træffetid:
Efter aftale
Giro: 4 37 87 76

Folketingets retsudvalg
Christiansborg
1240 København K

Dato:
16. februar 2007

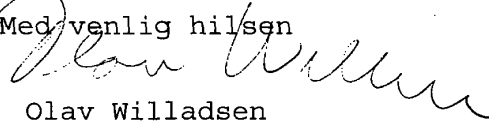
Sag:

Vedr. arvelovsforslaget.

Til Deres orientering fremsendes mit notat af d.d.

Hvis De måtte ønske mit møde med Dem eller mine kommentarer til ministerens bemærkninger, når de kommer, så står jeg meget gerne til rådighed.

Med venlig hilsen

Olav Willadsen

Notat om arvelovsforslaget
af
Advokat (H) Olav Willadsen

Selv om ægteskaber er blevet langt usikrere og mindre holdbare i dag, end de var for 40 år siden, da den nuværende arvelov blev vedtaget, er der i forslaget sikret en langt stærkere ret for ægtefællen end før.

Det betyder kort sagt, at risikoen vokser for at jourhavende ægtefælle, selv med et ganske kort ægteskab, kan vinde i "dødslosteriet" over børn og tidligere langvarige partnere.

Hvis det er hensigten, bør det siges klart.
Er det IKKE hensigten, bør forslaget genovervejes.

Herudover vil jeg komme med en række konkrete bemærkninger:

I forslagets § 3 gentages, at fætre/kusiner ikke har legal arveret.

Efter min erfaring er der adskillige mennesker, der ikke har børn/ægtefælle, der indsætter en eller flere af deres fætre/kusiner som enten direkte arvinger eller residualarvinger (dem, der skal arve, hvis hovedarvingen ikke overlever dem) i testamenter.

Derfor ville jeg finde det rigtigt, at der igen indførtes fætter/kusine arveret.

Ideen med at nedsætte tvangsarveprocenten er god, idet der er mange, der ikke har haft nogen kontakt i årevis med deres tvangsarvinger.

§ 11 om ægtefællens tvangsarveret er derimod farlig sammenholdt med 500.000-kroners grænsen.

Den betyder i realiteten, at gifte, fattige mennesker kan skrive, lige hvad de vil, i deres testamenter.

Det skal alligevel ikke overholdes.

Familieting kan kun sær-livsarvinger (ikke nevøer eller fælles børn) kræve udtaget - og da mod at betale kontant, hvad evt. fattige arvinger kun sjældent har mulighed for.

§ 13 giver en ægtefælle med kun få måneders ægteskab mulighed for at overtage en familieejendom, der i generationer har været i samme slægts eje og som netop var gjort til særeje, for at børnene skulle arve den, hvis afdøde + længstlevende havde været så uheldige af flytte ind i ejendommen, der derved var gjort til fælles bolig.
MEDMINDRE DER ER TESTAMENTE OM DEN.

Efter § 50 kan man ikke råde over tvangsarv.

Det kan diskuteres, om det forhindrer en arvelader i at bestemme, at tvangsarven skal være særeje. (*BEM TIL § 5, EU § 28*)

^{TVANGSARV}
§ 53 hindrer en båndlæggelse af ~~særeje~~ udover det 25 år. Det giver nogle spændende dage for ludomaner, alkoholikere og stofmisbrugere, der i dagene derefter kan solde den båndlagte tvangsarv op, hvis de ikke før det er sat under værgemål.

Arvelader kan udmærket vide, at ens tvangsarving ikke er i stand til at råde over penge, men omvendt er der nogle kreditorer (f.eks. SKAT), der bliver glade, hvor arven har været båndlagt, fordi barnet var konkurs, men hvor de kan gøre udlæg i tvangsarven på barnets 25 års fødselsdag.

Jeg finder derfor bestemmelsen meget uheldig.

I § 67 angives, at tilbagekaldelse ikke længere kan ske uformelt.

Bevismæssigt er det godt; men gamle mennesker kan være så svækkede, at de godt kan se, at den testamentsindsatte behandler dem meget skidt, men uden at have overskud til at gå til advokat og få vidner eller notarbekræftelse på en lovlig tilbagekaldelse.

Det vil give nogle nødtestamente-tilbagekaldelses-retssager.

§ 91 hindrer disposition uden ægtefællesamtykke over familieting, der er fælleseje, hvis de er indgået som indbo i det fælles hjem.

Det kan f.eks. være familieportrætter, der naturligt hænger i det fælles hjem.

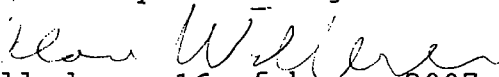
Det kan også være ting, der 20 år før ægteskabet er testamenteret til den slægtning, der skulle bringe det videre.

Det ville være ganske unaturligt at kræve samtykke i den slags forhold.

Nogle gange kan en ægtefælle ikke end ikke give samtykke f.eks. p.g.a. demens.

Så kan tingene ikke testes, eller der skal ofres tid og penge på en samtykke-væрге.

Jeg finder derfor, at der er mange ting i forslaget, som fortjener fornyet overvejelse.

Olav Willadsen 16. februar 2007